Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 118 541 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ loco advocaat F. GELEYN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine, afkomstig uit Conakry, meer bepaald uit de gemeente Ratoma. U verklaart uw baccalaureaat te hebben behaald in juni 2011 en daarna niet meer naar school te zijn geweest of gewerkt te hebben. Op 26 februari 2010 is uw moeder overleden. In juni 2010 is uw vader hertrouwd met de dochter van een goeie vriend van hem, (R.D.), en kwam zij bij

jullie wonen. U verklaart dat zij afkomstig is uit een wahabiet-familie en veel regels binnen jullie huishouden veranderde, zo moest u een hoofddoek dragen en zorgde zij ervoor dat u niet meer naar school kon gaan. Sinds haar komst was u ook verplicht het hele huishouden op u te nemen. Op 03 november 2012 is de zus van uw stiefmoeder (R.D.) overleden bij de bevalling. Uw stiefmoeder stelde voor aan de weduwnaar van haar zus, (E.H.O.), dat u met hem zou trouwen. Hij was akkoord en kort daarna ontmoette u hem een aantal keer. Bij die ontmoetingen raakte hij u tegen uw wil aan. Op die manier kreeg hij het vermoeden dat u niet goed zou besneden zijn en als u onvoldoende besneden zou zijn kon hij niet met u trouwen. Uw stiefmoeder ging daarop inlichtingen inwinnen over uw besnijdenis in de buurt. Ze kwam te weten dat er slechts een klein beetje bij u werd weggesneden. Toen zij dat aan uw vader vertelde heeft hij u bij zich geroepen en gezegd dat u moest herbesneden worden vooraleer u kon huwen. U wou dit niet en meldde dit bij de wijkverantwoordelijke, die verklaarde echter dat hij niets voor u kon doen en dat dit een familiaal probleem betrof. Op 31 december 2012 zou u naar Dalaba gebracht worden om te worden herbesneden en te huwen. Toen uw vader hoorde dat u met dit probleem naar de wijkverantwoordelijke was gestapt, werd hij boos en sloot u op in uw kamer. Uw broer kon u echter bevrijden en u ging naar uw tante, die u op haar beurt naar een vriendin van haar bracht. U bleef bij deze vriendin in Conakry tot 02 februari 2013. Op die dag bent u naar België vertrokken, waar u op 04 februari 2013 asiel aanvroeg. U verklaart dat sinds uw broer op 31 december 2012 u hielp ontsnappen hij vermist is.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een medisch attest dat u een besnijdenis type 1 onderging (dd 21.03.2013) en medische documenten waarin staat dat u een fibroom heeft in uw baarmoeder (dd 18.03.2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen vermoord te zullen worden door uw vader omdat u wegvluchtte van het op handen zijnde gedwongen huwelijk en de besnijdenis die er moest aan vooraf gaan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het ***profiel dat u van uzelf en uw familie tracht te schetsen*** *niet aannemelijk is.*

Zo doet u nu eens voor dat u de (stief)dochter bent van streng gelovige ouders om later verklaringen af te leggen die daarmee inconsistent zijn. Zo verklaarde u initieel dat uw vader als beroep koranleraar is (gehoorverslag CGVS p. 7) en heel fanatiek is wat betreft zijn geloofsovertuiging (gehoorverslag CGVS p. 7). U lichtte toe dat uw vader alles bij de islam respecteert, niets half doet maar daarentegen alles compleet doet (gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaarde in dit verband dat de religieuze regels die in huis golden onder meer stelden dat het u verboden was bezoek van vriendinnen te krijgen (gehoorverslag CGVS p. 7) en de mannen niet bij u thuis mochten komen (gehoorverslag CGVS p. 7). U benadrukte dat uw vader na zijn huwelijk met uw stiefmoeder in juni 2010 (gehoorverslag CGVS p. 8) nog strenger werd naar aanleiding van het feit dat uw stiefmoeder zou stammen uit een familie van wahabieten (p. 11) en uw stiefmoeder zelf wahabiet zou zijn (p. 18). U verklaarde in dit verband dat uw stiefmoeder uw vader zei dat u, uw broers en zussen dienden te stoppen met school te lopen (gehoorverslag CGVS p. 11) en dat jullie huishoudelijk werk dienden te verrichten (gehoorverslag CGVS p. 11). Gevraagd hoe uw dagelijkse leven eruit zag antwoordde u "Ik was alleen maar thuis" (gehoorverslag CGVS p. 5). In het licht van het bovenstaande is het dan ook onverenigbaar dat u verklaarde dat u in juni 2011 gedurende 5 dagen bij een vriendin introk opdat u – achter de rug van uw vader en stiefmoeder – het examen in het kader van uw baccalaureaat zou kunnen afleggen en vervolgens huiswaarts keerde (gehoorverslag CGVS p. 12). Bovendien verklaarde u dat u, nadat u werd gezegd dat u uitgehuwelijkt zou worden in de mogelijkheid verkeerde de organisatie Fondis te hebben bezocht doch daar steeds voor een gesloten deur gestaan te hebben (gehoorverslag p. 26) waarna u klaarblijkelijk vrijwillig huiswaarts keerde en u tevens, nadat u op 30 december 2012 gezegd werd dat u herbesneden zou worden, klaarblijkelijk eveneens in de mogelijkheid verkeerde om autonoom de chef de quartier te bezoeken om zijn hulp – evenwel tevergeefs - te pogen inroepen (gehoorverslag CGVS p. 25). Hieruit kan worden afgeleid dat u toch over een aanzienlijke bewegingsvrijheid beschikte.

Wat betreft de door u ingeroepen asielmotieven heeft u het eerst en vooral niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk uitgehuwelijkt zou worden aan (E.H.O.) Zo legde u ernstig lacunaire verklaringen af over (E.H.O.), de man waar u gedwongen aan zou uitgehuwelijkt worden*.*

Zo verklaarde u dat (E.H.O.) aanvankelijk de echtgenoot was van (B.D.), de zus van uw stiefmoeder (R.D.) (gehoorverslag CGVS p. 10). U verklaarde dat (B.D.), tijdens haar huwelijk en vóór ze stierf op 3 november 2012, in uw ouderlijke woning op bezoek kwam (gehoorverslag CGVS, p. 10). Na haar dood werd u op 20 november 2012 gezegd door uw vader dat u met de weduwnaar van uw stiefmoeders zus,

(E.H.O.), diende te huwen (gehoorverslag CGVS p. 10). In dit opzicht is het merkwaardig dat u, hoewel u verklaarde dat (B.D.) en (E.H.O.) gezamenlijke kinderen hadden u de namen van de kinderen niet bleek te kennen (gehoorverslag CGVS p. 10). Dit klemt te meer nu u verklaarde dat de hoofdreden van het feit dat u gedwongen uitgehuwelijkt zou worden aan (E.H.O.) was opdat u voor de kinderen van (B.D.) zou kunnen zorgen (gehoorverslag CGVS p. 21) en de kinderen op die manier in de familie van uw stiefmoeder zouden blijven (gehoorverslag CGVS p. 16 en 23). Gevraagd waar (E.H.O.) woonde verklaarde u achtereenvolgens dat (E.H.O.) "richting Kindia" woont (p. 20), "in de buurt van Kindia" woont (p. 21) en "niet in de stad Kindia" woont (gehoorverslag CGVS p. 21). Hoewel u de exacte woonplaats van (E.H.O.) niet bleek te kennen beweerde u wel dat het de bedoeling was dat u na het huwelijk met (E.H.O.) zich zou vestigen in zijn – u onbekende – woonplaats (p. 21). Gevraagd met wie (E.H.O.) in de buurt van Kindia samenwoont (p. 21) verklaarde u dit niet te weten (p. 21). Wanneer de interviewer van het CGVS u vroeg of de kinderen van (B.D.) bij (E.H.O.) wonen (p. 21) verklaarde u niet te weten waar de kinderen verblijven waarna u herhaalde dat de reden waarom uw stiefmoeder wilde dat u met (E.H.O.) zou huwen was opdat u voor de kinderen zou zorgen (p. 21). Gevraagd naar de leeftijden van de kinderen verklaarde u hun leeftijden niet te kennen (p. 21). Vervolgens verklaarde u niet met zekerheid te weten of (E.H.O.) al dan niet wahabiet is (p. 22), verklaarde u niet te weten of (E.H.O.) ooit school liep (p. 22), kende u de namen van de ouders van (E.H.O.) niet (p. 22) en wist u evenmin of zijn ouders al dan niet nog in leven zijn (p. 22). U verklaarde niet te weten of (E.H.O.) al dan niet broers en zussen heeft (p. 22) en u verklaarde in dit verband zijn familie niet te kennen (p. 22). Hoewel u initieel verklaarde dat (E.H.O.) volgens uw stiefmoeder een goede man was (gehoorverslag CGVS p. 16) en (E.H.O.) haar familie altijd had geholpen (gehoorverslag CGVS p. 16) en ook uw vader zei dat (E.H.O.) een goede man was (gehoorverslag CGVS p. 16) bleek u later te weten dat (E.H.O.) altijd ruzie had met zijn vrouw (p. 23) en iemand is die van commanderen houdt (p. 23). Gevraagd wat u over hem weet (p. 23) en wat voor soort man hij is (p. 23) kwam u niet verder dan te stellen dat hij lang, donker van kleur en een beetje grijs is (p. 23). U voegde hier aan toe dat hij veel praat maar dat u niet meer weet (p. 23). Opnieuw gevraagd of u meer over hem hoorde vertellen of een indruk van hem heeft verwees u naar het feit dat hij ruzie zou maken met zijn vrouw en commandeert (p. 23). U kon geen andere indrukken over hem geven (p. 23). Uw gebrek aan kennis over (E.H.O.) laat toe ernstig te twijfelen aan het door u ingeroepen gedwongen huwelijk met deze man.

***Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw vrees te worden herbesneden**. U verklaart dat na het overlijden van de zus van uw stiefmoeder op 03 november 2012 door uw stiefmoeder werd geregeld dat u met de weduwnaar van de zus van uw stiefmoeder zou huwen. Ze stelde dit aan hem voor op de begrafenis van haar zus en enige tijd later stemde hij met het voorstel in. Op 20 november 2012 hoorde u dat u met hem zou moeten huwen (gehoorverslag CGVS p.23) en dat dit huwelijk eind december zou plaatsvinden (gehoorverslag CGVS p.25). Nadat dit huwelijk vaststond overstelpte uw toekomstige man uw familie met cadeautjes. Op deze bezoeken begon hij u echter ook ongewenst aan te raken. U verklaart dat hij op die manier de overtuiging ontwikkelde dat u niet goed besneden zou zijn. Gezien hij niet wou huwen met een vrouw die niet proper is eiste hij dat u nog voor het huwelijk zou herbesneden worden (gehoorverslag CGVS p.27). In de eerste plaats kan hierbij worden gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les mutilations génitales féminines – april 2013). Hieruit blijkt dat herbesnijdenis enkel voorkomt in twee specifieke gevallen en dit enkel en alleen tijdens het genezingsproces van de eerste besnijdenis. Dit komt namelijk enkel voor wanneer na een medische besnijdenis de familie niet tevreden is over wat er werd weggesneden en het meisje vervolgens op traditionele wijze laat besnijden. Of wanneer een 'leerling-besnijdster' het werk volgens haar opleider niet grondig genoeg deed. Deze twee gevallen zijn hier duidelijk niet van toepassing gezien u verklaart besneden te zijn toen u tien jaar was (gehoorverslag CGVS p.27). Volgens de informatie van het Commissariaat-Generaal komt het bovendien niet voor dat de man de herbesnijdenis van zijn vrouw eist. Tenzij uitzonderlijk in islamitische radicale milieus. U heeft het niet aannemelijk kunnen maken dat uw toekomstige man uit een dergelijk islamitisch radicaal milieu afkomstig zou zijn. U verklaart niet te weten of hij al dan niet wahabiet is maar dat hij er wel op lijkt (gehoorverslag CGVS p.22). Dit terwijl u daar na een aantal ontmoetingen toch al uitsluitsel over zou moeten kunnen geven, gezien zij zich duidelijk willen onderscheiden van de andere moslims aan de hand van onder andere hun strikte kledijvoorschriften en leefregels (zie antwoorddocument cedoca - Religion: Le wahhabisme - 20 februari 2012). Bovendien verklaart u dat hij u bij deze ontmoetingen al verschillende keren heeft betast. Wanneer u wordt gevraagd of dergelijke handelingen niet indruisen tegen zijn geloof, verklaart u dat hij u al aanschouwt als zijn vrouw gezien hij door de vele geschenken aan uw familie de bruidsschat al heeft betaald (gehoorverslag CGVS p.22). Dit geldt op zijn minst als een indicatie dat hij het niet al te nauw neemt met de religieuze regels. Derhalve is het onwaarschijnlijk dat hij een strikt belang zou hechten aan het feit of u al dan niet voldoende werd besneden.*

Er kan vervolgens ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw stiefmoeder wahabiet zou zijn. Hoewel u verklaart dat zij zich kleedt als een wahabiet kan u er verder weinig over kwijt (gehoorverslag CGVS p.18). Aangezien zij al meer dan twee jaar bij u inwoonde is het opvallend dat u daar niet meer over weet uit te weiden. Bovendien is het ook hier weinig waarschijnlijk dat zij vanuit deze islamitische overtuiging zou toestaan en zelfs stimuleren dat u alleen werd gelaten met uw toekomstige echtgenoot in een donkere kamer (gehoorverslag CGVS p.27).
Verder is ook de ***houding van uw vader*** *merkwaardig. U verklaart dat hij zonder ook maar iets te zeggen met alle veranderingen van uw stiefmoeder instemde (gehoorverslag CGVS p.19). Het is dan ook merkwaardig dat u in de maand tussen de aankondiging van uw huwelijk en het moment waarop u te weten kwam dat u zou moeten herbesneden worden geen verdere stappen ondernam om uw vader te overtuigen. U verklaart enkel te hebben geprobeerd met hem te praten en uw tante aan moeders zijde te hebben ingeschakeld om voor u te bemiddelen (gehoorverslag CGVS p.25). Gezien u al uw aantoonde dat u in staat bent zelf initiatief te nemen, zoals bij het behalen van uw baccalaureaat (gehoorverslag CGVS p.12 en 26), is het merkwaardig dat u hier niet meer pogingen onderneemt om uw vader te beïnvloeden. Dit zorgt ervoor dat er ook kan getwijfeld worden aan feit dat u dreigde te worden uitgehuwelijkt. Vanuit deze achtergrond kan er geen geloof gehecht worden aan uw vrees om door uw vader, op aandringen van uw stiefmoeder, gedwongen te worden te huwen en herbesneden te worden.*
Naast een medisch attest dat u een besnijdenis van het type 1 onderging legt u nog medische documenten voor waaruit blijkt dat u hinder ondervindt van een fibroom in uw baarmoeder. Dit laatste houdt geen verband met uw asielrelaas en is dan ook niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen.
Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u in uw land van herkomst zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.
Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:
Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.
Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.
Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Onder verwijzing naar haar op het CGVS afgelegde verklaringen stelt verzoekster dat zij het strenge, traditionele en fanatieke klimaat dat bij haar thuis heerste, voldoende heeft uiteengezet. Zij herinnert eraan dat zij niet meer naar school mocht gaan. Voor het behalen van haar BAC zag zij als enige oplossing dat zij wegvluchtte bij haar thuis en vijf dagen onderdook bij een vriendin. Verweerder heeft

hieromtrent tijdens het gehoor geen enkele tegenstrijdigheid opgeworpen, anders had verzoekster meer uitleg kunnen geven bij haar vlucht en bij het behalen van haar diploma. Het is wel degelijk geloofwaardig dat verzoekster gedurende vijf dagen is weggevlucht, daar zij nooit heeft gezegd dat de strikte regels bij haar thuis betekenden dat zij opgesloten of vastgehouden werd. Verzoekster benadrukte dat haar stiefmoeder niet van haar hield en jaloers was op haar, zodat zij zich niet bekommerde over het feit te weten waar verzoekster zich bevond. Het gaat hier niet om een "aanzienlijke bewegingsvrijheid" in hoofde van verzoekster, maar om haar wil om haar studies te voltooien. Verweerder kan een asielzoeker niet verwijten dat hij voorafgaandelijk in zijn land van herkomst de hulp heeft ingeroepen van een organisatie of gezagsvertegenwoordiger. De wijkverantwoordelijke zei dat haar problemen tot de familiale sfeer behoren en de organisatie FONDIS was gesloten.

Onder verwijzing naar haar op het CGVS afgelegde verklaringen stelt verzoekster dat, hoewel (E.H.O.) zijn kinderen meebracht opdat verzoekster hen beter zou leren, dit niet betekent dat zij hen noodzakelijkerwijze beter heeft leren kennen. Zij verzette zich tegen deze familie en het is dus normaal dat zij hen niet beter wou leren kennen en dat zij geen informatie over hen wilde hebben. Waar verweerder haar verwijt een aantal zaken aangaande (E.H.O.) niet kennen, wijst verzoekster op een voor haar traumatiserende gebeurtenis: de seksuele aanrakingen door (E.H.O.) op haar lichaam. Niemand heeft verzoekster ooit gezegd of (E.H.O.) broers of zussen heeft. Aangezien zij hem niet vaak ontmoette, kon zij niet meer informatie verschaffen over (E.H.O.)'s overtuiging ten aanzien van de islam, maar op basis van wat zij wist, heeft zij kunnen afleiden dat hij wahabiet is. Voor een jong meisje, dat nooit heeft samengeleefd met een man, is het moeilijk om deze precies te beschrijven en concrete elementen te geven omtrent zij persoon. Dit jonge meisje hield bovendien niet van deze man en werd door haar familie verplicht om met hem te huwen.

Wat betreft haar herbesnijdenis benadrukte verzoekster dat in Guinee, indien de vrouw door haar echtgenoot niet als schoon wordt aanzien, zij opnieuw besneden kan worden. Vrouwelijke genitale verminking is erkend als een schending van het recht van vrouwen op fysieke integriteit en heeft in Guinee een prevalentiegraad van 96%. Herbesnijdenis kan ook een vorm van straf zijn voor een ongehoorzame vrouw. Verzoekster heeft slechts een besnijdenis van type 1 ondergaan en is gevlucht uit haar dorp om een gedwongen huwelijk te ontlopen. Verzoekster heeft bovendien aangetoond dat zij behoort tot een traditionele familie die haar gebruiken gerespecteerd wil zien.

Verzoekster benadrukte meermaals dat haar stiefmoeder het huwelijk met (E.H.O.) ten allen prijze wilde. Het is dus niet ongeloofwaardig dat verzoekster met deze man in een kamer werd opgesloten voor het huwelijk. (E.H.O.) kon dit ook eisen van zijn vriend met als bedoeling na te gaan of dit jonge meisje wel besneden was.

Verzoekster heeft ook uitgelegd dat haar vader sterk werd beïnvloed door zijn nieuwe echtgenote. Hij heeft verzoekster opgesloten in een kamer nadat hij vernomen had dat zij hulp zocht bij de wijkverantwoordelijke.

Verzoekster stelt te behoren tot de sociale groep van de vrouwen en meent een parallel te kunnen trekken tussen haar relaas en het statuut van de Guineese vrouw onderworpen aan de gedwongen huwelijken in Guinee. Dat vrouwen zich willen onttrekken aan een gedwongen huwelijk wordt door de gehele of een deel van de maatschappij van hun land van herkomst beschouwd als in strijd met de van kracht zijnde gewoonten en wetten en zij kunnen hierdoor blootgesteld worden aan vervolgingen waartegen de autoriteiten weigeren of niet in staat zijn om hen te beschermen. Onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International (verzoekschrift, stuk B.4) stelt verzoekster dat gedwongen huwelijken een courante praktijk zijn in Guinee die sterk verankerd is in de zeden. Verzoekster verwijst ter zake naar een arrest van de Raad (verzoekschrift, stuk B.5). Onder verwijzing naar een rapport van Landinfo (verzoekschrift, stuk B.23) wijst verzoekster erop dat de predominantie van het gewoonte- en religieuze recht een reële verwarring creëert met het geschreven recht dat afbreuk doet aan het respect voor de rechten van vrouwen. Deze gewoonte is nog meer aanwezig in deze contreien waar de godsdienst een belangrijke plaats inneemt. Verzoekster is een moslima. Vrouwen geven zelden een gedwongen huwelijk aan, aangezien dit ingaat tegen de culturele normen die willen dat dit type conflicten opgelost wordt in de familiale kring. Verzoekster verwijst nog naar een artikel over polygamie, gedwongen huwelijk en vrouwelijke genitale verminking (verzoekschrift, stuk B.25). Deze gewoonten zijn een flagrante schending van de mensenrechten en verboden door de Belgische wet.

Vervolgens trekt verzoekster een parallel tussen haar relaas en het statuut van vrouwen in Guinee onderworpen aan de praktijk van vrouwelijke genitale verminking. Verzoekster heeft haar aversie ten aanzien van besnijdenis aangetoond. De gevolgen van haar besnijdenis maken een voortdurende en actuele vervolging uit. Verzoekster brengt een medisch getuigschrift bij waaruit blijkt dat zij een besnijdenis type 1 ondergaan heeft (verzoekschrift, stuk A.3). Volgens verzoekster weerlegt het percentage van 96% besnijdenissen formeel verweerders stelling dat dit minder vaak zou voorkomen in de steden. Onder verwijzing naar een statistisch rapport (verzoekschrift, stuk B.17), voert verzoekster aan dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging moet worden genomen, dat de cijfers in het statistisch rapport de vreselijke verankering van de besnijdenis in de Guineese cultuur aantonen en dat de autoriteiten deze praktijk beschouwen als behorende tot de familiale sfeer waarin niet moet worden tussengekomen. Verzoekster verwijst tevens naar een arrest van de Raad (verzoekschrift, stuk B.6). Het feit dat er ter plaatse ngo's actief zijn, laat niet toe te concluderen dat elk risico om besneden te worden, verdwenen is. Vervolgens geeft verzoekster een hele reeks kritieken op het rapport waarop verweerder zich baseert, waarna zij verwijst naar een rapport van UNICEF (verzoekschrift, stuk B.1) dat stelt dat de situatie in Guinee onveranderd is.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad (verzoekschrift, stuk B.26) en een reeks persartikelen (verzoekschrift, stukken B.3, B.7-B.15 en B.20) en stelt zij enerzijds dat de huidige veiligheidssituatie in Guinee gespannen blijft en anderzijds dat zij behoort tot de etnische groep van de Malinke. Verzoekster verwijst ook nog naar moord en geweld door de Guineese veiligheidstroepen tegen honderden sympathisanten van de oppositie op 28 september 2009, wat volgens Human Rights Watch moet beschouwd worden als misdaden tegen de mensheid. De daders van deze misdaden hebben vandaag nog steeds geen rekenschap afgelegd voor hun handelen. Verzoekster wijst tevens op het gebrek aan aanwezigheid van Alpha Condé op het spreekgestoelte van de Verenigde Naties, alsook op het feit dat de Raad van Europa het bezoek aan het Guineese staatshoofd voorzien op 11 oktober 2012 heeft geannuleerd omwille van de herhaalde schendingen van de mensenrechten.

2.1.2. Naast de hierboven reeds genoemde stukken, voegt verzoekster tevens volgende stukken bij haar verzoekschrift: een internetartikel over bevolkingscijfers van Guinee (stuk B.16), twee arresten van de Raad (stukken B.18 en B.19) en een artikel over vrouwenrechten (stuk B.22).

2.1.3. Bij zending per drager brengt verweerder op 6 januari 2014 een update, gedateerd 31 oktober 2013, bij aangaande de veiligheidssituatie in Guinee.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden".* Verzoekster beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van

de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift tracht aan te tonen dat zij wel degelijk uit een streng, traditioneel en fanatiek klimaat afkomstig is, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat zij niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Aldus slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat haar vader en stiefmoeder streng gelovig zijn.

Verzoekster voert aan dat, hoewel (E.H.O.) zijn kinderen meebracht opdat verzoekster hen beter zou leren kennen, dit niet betekent dat zij hen noodzakelijkerwijze beter heeft leren kennen. Zij verzette zich tegen deze familie en het is dus normaal dat zij hen niet beter wou leren kennen en dat zij geen informatie over hen wilde hebben. De Raad merkt op dat het een loutere *post factum*-verklaring betreft die de motieven van de bestreden beslissing evenmin kan weerleggen. Indien verzoekster gedwongen werd om te huwen met (E.H.O.), zij deze man reeds ontmoette, het huwelijk zou zijn ingegeven door het feit dat verzoekster op zijn kinderen zou letten en zij deze kinderen reeds gezien heeft (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 23), kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster basisinformatie aangaande deze kinderen kan geven. Verzoekster kent echter geen duiding geven inzake hun namen en weet niet waar zij wonen of hoe oud zij zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 21).

Verzoekster weet evenmin veel informatie te verschaffen over (E.H.O.) en zijn leefomgeving. Zij weet niet waar hij precies woonde, of zijn ouders nog leven, of hij broers en zussen had en wat zijn geloofsovertuiging precies is (gehoorverslag CGVS, p. 20-22). In onderhavig verzoekschrift wijst verzoekster op de vermeende seksuele aanrakingen door (E.H.O.) die haar zouden getraumatiseerd hebben, maar de Raad ziet niet in op welke wijze dit een verschoningsgrond zou zijn voor verzoeksters gebrekkige kennis inzake deze persoon. Verzoekster brengt geen medisch attest bij waaruit blijkt dat zij dermate getraumatiseerd zou zijn dat zij geheugenproblemen ondervindt. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoekster uitgebreide verklaringen kon afleggen en dat het gehoor verder op een normale wijze verlopen is. Noch verzoekster, noch haar raadsman maakte hieromtrent enige opmerkingen. Dat niemand verzoekster ooit gezegd zou hebben of (E.H.O.) broers of zussen had, kan evenmin weerhouden worden als afdoende verklaring, aangezien, gelet op de vergaande impact van het beweerde gedwongen huwelijk op haar leven, van verzoekster verwacht kan worden dat zij zo veel mogelijk informatie omtrent haar toekomstige echtgenoot zou trachten te verzamelen. Verzoeksters gebrek aan interesse ter zake doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Opnieuw komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

De Raad merkt bovendien op dat uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’, SRB “Guinée - Le Mariage”) blijkt dat een meisje dat voldoende karakter heeft en zelfstandig genoeg is, aan een gedwongen huwelijk kan ontkomen. Gelet op verzoeksters verklaringen dat zij gedurende vijf dagen naar een vriendin vluchtte om – tegen de wil van haar vader en stiefmoeder in – haar examens voor het behalen van haar BAC-diploma af te leggen

(gehoorverslag CGVS, p. 12), alsook daar verzoekster alleen naar een voor haar vreemd land reist, kan worden aangenomen dat verzoekster over voldoende karakter en zelfstandigheid beschikt om aan een gedwongen huwelijk te ontkomen. De stukken die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt met betrekking tot huwelijken in Guinee, tonen niet aan dat de informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Immers, deze stukken liggen in dezelfde lijn als verweerders informatie en vermelden nergens dat een meisje met voldoende karakter en zelfstandigheid niet in staat zou zijn aan een gedwongen huwelijk te ontkomen. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters vrees gedwongen te worden uitgehuwelijkt aan (E.H.O.).

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters vrees gedwongen te worden uitgehuwelijkt, kan er evenmin geloof gehecht worden aan haar vrees voor een herbesnijdenis in het kader van dit huwelijk. In zoverre nog geloof wordt gehecht aan verzoeksters vrees voor een herbesnijdenis – *quod non* – dient opgemerkt dat uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie', SRB "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)") blijkt dat een herbesnijdenis in Guinee slechts voorkomt in twee specifieke gevallen en dit enkel tijdens het genezingsproces van de eerste besnijdenis. Dit komt namelijk enkel voor wanneer na een medische besnijdenis de familie niet tevreden is over wat er werd weggesneden en het meisje vervolgens op traditionele wijze laat besnijden. Of wanneer een 'leerling-besnijdster' het werk volgens haar opleider niet grondig genoeg deed. Deze twee gevallen zijn *in casu* duidelijk niet van toepassing aangezien verzoekster verklaarde besneden te zijn toen zij tien jaar was (gehoorverslag CGVS, p. 27). Verzoekster stelt dat een herbesnijdenis ook kan voorkomen ter bestraffing van een ongehoorzame vrouw, doch dit blijkt niet uit voormelde informatie van verweerder en zij brengt zelf geen stukken bij waaruit dit zou blijken. Waar verzoekster verwijst naar de aan haar verzoekschrift toegevoegde stukken en naar de prevalentiegraad van vrouwenbesnijdenissen in Guinee, dient opgemerkt dat dit *in casu* niet relevant is, aangezien verzoekster reeds besneden is en bijgevolg het risico op een <u>her</u>besnijdenis moet geëvalueerd worden. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters vrees voor een herbesnijdenis niet aannemelijk is. Waar verzoekster een aantal algemene kritieken uit op "*dit fameuze rapport waarop de CGVS zich baseert*", dient opgemerkt dat verzoekster hieromtrent geen stuk bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opnieuw opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing aangaande het opsluiten van verzoekster in een kamer met (E.H.O.) en aangaande de houding van verzoeksters vader, komt verzoekster opnieuw niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen. De Raad merkt terzijde tevens op dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat haar moeder overleed op 28 februari 2010 (administratief dossier, stuk 12, p. 4), terwijl zij tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat zij op 26 februari 2010 overleed (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gelet op de verregaande impact die het overlijden van haar moeder op haar leven zou hebben gehad, doet deze tegenstrijdigheid verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), alsook uit de update van oktober 2013 die werd

bijgebracht tijdens onderhavige procedure, blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt een reeks persartikelen bij waaruit blijkt dat Guinee werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Aldus liggen deze persartikelen in dezelfde lijn als verweerders informatie. Waar verzoekster verwijst naar een reisadvies van het Canadese Ministerie voor Buitenlandse Zaken en Internationale Handel, dient opgemerkt dat dit reisadvies gericht is aan Canadezen die naar Guinee willen reizen en aldus geen link heeft met verzoeksters situatie. Verzoekster brengt dus geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN W. MULS